

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

COO
BOO

Anatomie srdce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenn Bennett

Anatomie srdce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANATOMIE SRDCE

ANATOMIE SRDCE

Jenn
Bennett

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

THE ANATOMICAL SHAPE OF A HEART

Text copyright © 2015 by Jenn Bennett

All rights reserved

Translation © Hana Netušilová, Kristýna Vítková, 2024

Cover © Shutterstock.com, Kamila Flonerová

ISBN tištěné verze 978-80-7661-957-9

ISBN e-knihy 978-80-7661-964-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-965-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-958-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Maxi Brödelovi a SHOK-1,
dvěma nespoutaně odlišným umělcům,
kteří oba vtiskli anatomii krásu.*

1

Blížila se půlnoc a poslední vlak pořád nepřijel. Už skoro hodinu jsem svírala svoje umělecké portfolio a zbytky hrdosti na zastávce u univerzitní nemocnice. Společně s hrstkou studentů medicíny, postarší Číňankou, třímající deštník jako zbraň, upovídaným žebrákem Willem (přebývajícím v nemocniční garáži) a rozvášeným opilým pouličním kazatelem, který nás chtěl buď varovat před ohnivou apokalypsou, nebo nám prodat lístky do první řady – možná obojí.

„V Sunsetském tunelu se porouchala dvouvozová souprava,“ přečetl jeden z mediků na displeji mobilu. „Vypadá to, že budeme muset jet Sovou.“

Skupinou proběhlo kolektivní zasténání.

Obávaný noční autobus.

Po denním provozu, kdy v San Francisku končí jízdy nadzemky a většina města spí, přebírají povrchové trasy noční autobusy. Sovu jsem zatím využila jednou, těsně před začátkem letních prázdnin. Můj starší bratr Heath se mě omylem pokusil rozveselit lístky na *Malou mořskou vilu* v divadle Castro (svítící tyčinky, mušlové podprsenky) a po půlnoční večeři v bistru nám ujel poslední vlak. Soví autobusy jsou pomalejší, špinavější a plné lidí, kteří se vracejí z večírků, klubů a zavřených barů, což automaticky zvyšuje šanci, že se nachomýtnete k nějaké rvačce nebo vás někdo pozvrací. Jízda

s Heathem byla jedna věc; riskovat ji sama znamenalo úplně něco jiného. Zvláště když o tom nikdo nevěděl.

Jo, já vím. Nebyl to zrovna nejchytřejší nápad na světě, ale neměla jsem u sebe peníze na taxík. Začala jsem si okusovat nehet a zírala do mlhy, která se vznášela kolem pouličních lamp. Zároveň jsem doufala, že nevypadám tak znepokojeně, jak se cítím.

Jen tak mimochodem, po desáté večer bych neměla jezdit veřejnou dopravou. To je mámina vědecky doložená časová hranice, jak se vyhnout násilným trestným činům. Nevycucala si to z prstu. Pracuje jako zdravotní sestra a třikrát nebo čtyřikrát týdně mívá noční na úrazovce v protější budově (kde se právě nacházela), takže přesně ví, kdy jim začínají vozit postřelené oběti. Tohle pravidlo platí i pro Heatha, ale celkem jasně si uvědomuju, že moje šance stát se obětí jsou vyšší, protože jsem drobná holka a není mi ještě osmnáct. Takže jsem možná statisticky snadný cíl, ale obvykle se nepotloukám městem po půlnoci a neukazuju svému drahocennému pubertálnímu životu prostředníček. Teda, ne že bych riskovala *zas tolik*. Nemocnice není ve špatné části města a jezdím veřejnou dopravou už od dětství. Taky mám pepřový sprej a prst na spoušti v pohotovosti.

Kromě toho jsem se tajně vyplížila z domova z dobrého důvodu. Chtěla jsem ukázat svoje ilustrace profesorce, která vede katedru anatomie, a přesvědčit ji, aby mi umožnila přístup k tělům dobrovolných dárců. Aspoň takový byl plán. Jenže po hodinách čekání na někoho, kdo se vůbec neukázal, to celé vypadalo spíš jako ztráta času.

Zatímco se studenti medicíny sázeli, kdy přijede autobus, zamával na mě Somrák Will. To mi vyhovovalo. Se štítem v podobě známé tváře mezi sebou a opilým kazatelem se budu cítit bezpečněji. Znervózňovalo mě, jak pořád mým směrem dštil oheň a síru.

„Hej, chlape,“ pozdravil Will a přistoupil blíž.

Chlape? Než jsem stačila odpovědět, protáhl se kolem, jako bych byla vzduch. Páni. Přehlédnutá bezdomovcem. Večer už nemohl být lepší.

„Jak je, Willy?“ odpověděl vesele klukovský hlas. „Na práci už je docela pozdě.“

„Nemocniční ochranka je na obchůzce. Čekám, až vypadnou.“

Přemohla mě zvědavost, a tak jsem se ohlédla, abych zjistila, kdo upoutal jeho pozornost – nějaký mladík, co se ve stínu opíral o telefonní sloup. Will mi zakrýval výhled, takže jsem si ho nemohla pořádně prohlédnout, ale ti dva si chvíli povídali, než si mě Will vůbec všiml.

„Smutněnko,“ zazubil se. Tak mi říká, protože si myslí, že mám deprese. Mimochodem, nemám. Jsem jen příjemně zasmušilá a vážná, ale je těžké vysvětlit rozdíl někomu, kdo spí v lepenkové chatrči. „Jak se vede?“

„Nijak zvlášť,“ přiznala jsem. „Dneska večer pro tebe nic nemám.“ Někdy jsem mu dávala drobné, ale kdybych měla hotovost, už bych seděla v taxíku a mířila domů.

„Neměj péči. Tvoje máti mi cestou do práce podstrčila večeři.“

To mě nepřekvapilo. Možná to bylo jejím povoláním, ale máma měla ve zvyku nakrmit každého, kdo jí přišel pod ruku, a byla prakticky *posedlá* zbytky. Pokud byl větší než zrnko rýže, buď ho strčila do lednice, zabalila někomu jako součást oběda, nebo ho dala sousedům, kolegům – a teď zřejmě i všeobecně oblíbenému Somráku Willovi, který si právě všiml dalšího známého a už ho mířil pozdravit, čímž mě nechal na holičkách se svým kámošem ve stínu.

Kdokoli musel být lepší než pouliční kazatel. Ale nebyl to jen tak někdo. Byl to kluk.

Kluk zhruba v mém věku.

Opravdu *sexy* kluk v mém věku.

Uvolněný a štíhlý se zády opíral o telefonní sloup a odhrnoval si neposlušný pramen tmavých vlasů, který mu padal do čela. Byl oblečený od hlavy až k patě v černém, jako by dostal hlavní roli v nějakém italském filmu a chystal se vyloupit banku; džíny, vypasovaná bunda, pletená čepice naražená na hlavě. Ruce měl schované v těsných černých rukavicích a na chodníku mu u nohou ležel odřený batoh (pravděpodobně plný semtexu a rozbušek k otevření sejfy).

Teprve když kazatel znovu spustil, došlo mi, že jsem na něj celou dobu civěla.

Společně s ozbrojenou Číňankou jsme se zaposlouchaly do kazatela mumlání o spáse a světle a něčem, co jsem pořádně neslyšela, a o DĚVKÁCH A ĎÁBLECH V PLAMENECH. Panebože, kámo. Moje uši! Sevřela jsem portfolio pevněji, ale o vteřinu později tiráda utichla, kazatel se opřel o zastávkový sloup a zdálo se, že každou vteřinou usne.

„Vypadá to, že mu došel dech,“ poznamenal kluk spiklenecky. Kdy přišel blíž? Protože, páni, byl fakt vysoký. Z mého podměřčného pohledu byla vysoká většina lidí, ale musel převyšovat průměr aspoň o čtvrt metru. „Kdyby se ti pokusil šlohnout tu složku, tak bys ho určitě dohonila. Máš v ní kresby?“

Sklopila jsem oči k deskám, jako bych je nikdy předtím neviděla. „Jo.“

Neptal se, proč nosím po univerzitním nemocničním kampusu obrázky. Jen zamyšleně přimhouřil oči a řekl: „Počkej, nech mě hádat. Žádný zátiší nebo krajinky. Z tvého pochmurného pohledu sálá postmoderna, ale boty sdělují...“ pohledem sjel po mé černé sukni k těsným šedým koženým kozačkám pod kolena, „... vtipná loga.“

„Moje boty sdělují ,vhodné na schůzku s vedoucí pitevny‘. Měla jsem se potkat s doktorkou Sheridanovou, až jí skončí poslední přednáška.“ Podle rozvrhu proběhla od sedmi do devíti večer a po ní jsem jenom čekala a sledovala, jak se z budovy valí ztenčující se proud postgraduálních studentů. A když mi nakonec v jedenáct zavolala a omluvila se, že ji zaměstnala nějaká náhlá rodinná záležitost, měla jsem spíš pocit, že je příliš hrdá, než aby přiznala vlastní zapomnětlivost.

„A moje kresby nejsou postmoderní,“ dodala jsem. „Kreslím těla.“

„Těla?“

„Anatomii.“

To je moje parketa. Nepatřím k těm úžasným, kreativním děvkám z výtvarné třídy, co vyrábějí sukne z pytlů na odpadky a malují bláznivými barvami. Teď už ne. Posledních pár let se omezuju

na tužku a černou tuš a kreslím jen těla nebo jejich části – stará nebo mladá, mužská nebo ženská, je mi to jedno. Líbí se mi, jak se pohybují kosti a kůže, a ráda sleduju, jak k sobě pasují všechny srdeční komory a síně.

A právě teď moje anatomii posedlá mysl oceňovala i to, jak k sobě pasuje všechno na mém novém známém. Byl chodící studií krásných linií a štíhlých svalů, s kilometry tmavých řas a lícními kostmi, které vypadaly dost silné, aby unesly celé jeho tělo.

„Jsem ten typ, který v devítce v biologii vlastně bavilo pitvat žábu,“ upřesnila jsem. Nechci, aby to znělo tragicky, ale tahle konkrétní drobnost mi nikdy nezískala zástupy přátel, takže si nejsem jistá, proč jsem to vlastně plácla. Myslím, že jsem byla prostě jen opilá tím šumivým klučičím drinkem.

Tiše hvízdal. „My jsme dostali prasečí embrya, ale omluvil jsem se a udělal to na počítači. Z filozofických důvodů.“

Podal to, jako by chtěl, abych se na ty důvody zeptala, a já mu na to skočila. „Tak se na to podívejme, háklivý na mrtvé žáby...“

„Filozofický odpůrce,“ opravil mě.

„Vegetarián,“ střelila jsem od boku.

„Mizerný, ale jo.“ Ukázal na límec bundy. Měl tam připnutou malou placku TADY A TEĎ.

Zmateně jsem zavrtěla hlavou.

„To je moje filozofická výmluva. Zen.“

„Tý jsi buddhista?“

„Mizerný,“ zopakoval. Koutky úst se mu zvedly téměř do úsměvu. „Mimochodem, jak je to dlouho, co jsi pitvala žábu? Čtyři roky? Dva...?“

„Snažíš se uhodnout, kolik mi je?“

Tentokrát se usmál od ucha k uchu a v levé tváři se mu objevil přitažlivý dolíček. „Hele, jestli jsi na vysoký, vůbec mi to nevádí. Mám rád starší holky.“

Já? Na vysoké? Nervózně jsem se zasmála. Co to sakra bylo? Naštěstí špatný tlumič dodávky, která právě zahýbala za roh, moje

vypísknutí přehlušil. Když zmizela, mávla jsem k němu rukou s klíči, na kterých jsem měla připevněný pepřový sprej. „Proč je vegetariánský buddhista oblečený jako zloděj?“

„Zloděj.“ Podíval se na sebe. „Příliš černé?“

„Ne, pokud plánuješ vybrat nějaký sejf. Pak je to ideální, zvláště jestli máš v kapse ještě masku.“

„Sakra,“ poplácal se po bundě. „Já věděl, že jsem na něco zapomněl.“

Pod nohama mi zaduněl chodník. Vzhlédla jsem k digitálnímu nápisu N – SOVA na displeji nad čelním sklem autobusu, který právě zajížděl k zastávce. Z oken zářilo studené bílé světlo.

„Zázrak všech zázraků,“ zamumlal kluk. „Sova je fakt tady.“

Stoupla jsem si na špičky, abych se podívala, s čím budu mít tu čest. Vypadalo to, že pár sedadel je obsazených, ale lidé se netlačili jako v krabičce od sardinek. Zatím.

U obrubníku se vytvořila fronta, a tak jsem spěchala, abych předběhla studenty medicíny a opilého kazatele. Nastupuje ten kluk taky? Odolala jsem nutkání se ohlédnout, protože jsem nechtěla vypadat nápadně, a místo toho jsem vyhrabala průkazku. Naučeným pohybem jsem ji protáhla čtečkou u dveří a pokračovala do vozu v naději, že nebudu sama.

2

Prvním pravidlem v noční veřejné dopravě je držet se blízko řidiče, a tak jsem zabrala nejlepší místo vpředu na jedné ze dvou řad sedadel otočených do uličky. Jsou vyhrazeny pro invalidy, těhotné ženy a starší lidi, ale protože žena s deštníkem se usadila na sousedním sedadle za tyčí, nedělala jsem si příliš starostí. Postavila jsem portfolio na zem mezi nohy a rychle si prohlédla zbytek autobusu, jestli nehrozí nějaké další riziko. Ulevilo se mi, když jsem zjistila, že opilý kazatel není nikde v dohledu.

Zato se tu objevil někdo jiný.

Sexy kluk se za skřípotu dveří svalil na protější sedadlo a batoh hodil pod sebe. Dramaticky vydechl a svezl se níž, než sebou trochu trhl a předstíral překvapení, že mě vidí. „Zase ty.“

„Zdá se, že máš vyhlédnutého něco v mém sousedství. Doufám, že ne náš dům. Tam žádné šperky nenajdeš, zlodějíčku.“

„Zlodějíček Jack, to zní docela dobře. Možná bych o tom měl uvažovat.“

Jack. Vážně se tak jmenoval? Pod bílými zářivkami mu prohlubně v tvářích a rýhu pod spodním rtem zvýrazňovaly tmavé stíny. A ve způsobu, jakým škádlivě zadržoval úsměv, se zračila pohodová bezstarostnost.

„Znal jsi toho bezdomovce, Willa,“ přešla jsem do módu Sherlocka Holmesa, když autobus vyrazil od chodníku. „Takže nejspíš

bydlíš v okolí Parnassu, nebo máš nějakou jinou spojitost s nemocnicí nebo univerzitním kampusem.“

„Trochu ti to zjednoduším,“ prohlásil. „Nebydlím tu.“

„Hmm. No, tak na medicínu nechodíš.“

„Jen žádné předsudky. Někteří zlodějíčci se můžou pyšnit doslova chirurgickou přesností.“

„Ale zmiňoval ses o ‚starších holkách‘, což znamená, že jsi stejně jako já na střední...“

„Jako ty? Aha!“ zaradoval se. „Mimochodem, na podzim jdu do čtvrtáku.“

„Já taky,“ přiznala jsem. „Takže jestli sem nechodíš na přednášky, tak se znáš s nějakým studentem nebo s nemocničním zaměstnancem. Případně jsi byl navštívit nemocného.“

„Skvělá logika, Smutněnko,“ pochválil mě. „Ale počkat. Nebyl jsem jediný, s kým si povídal. Říkal, že mu tvoje ‚máti‘ dala večeri, takže ji zná. A protože se bojíš, že se ti chystám vyzlodějíčkovat dům...“

„Vyzlodějíčkovat? Myslím, že to slovo neexistuje.“

„Jasně že jo. Zlodějíček, vzpomínáš?“ Zamával rukou v černé rukavici. „Každopádně, obě znáte Willa, ale taky nebydlíte blízko špitálu. Inner nebo Outer Sunset?“

„Jo,“ vyhnula jsem se přesné odpovědi.

Nenechal se odradit a zkusil jiný přístup. „Proč ses vlastně měla sejít s vedoucí katedry anatomie, co se pak neukázala? Chceš tam jít na stáž nebo...?“

„Ne, snažila jsem se získat povolení kreslit nebožtíky.“

Přimhouřil oko. „To jako mrtvoly?“

„Těla darovaná pro vědecké účely. Chci se stát lékařskou ilustrátorkou.“

„Jako kreslit obrázky do učebnic?“

Přikývla jsem. „Taky pro farmaceutické firmy, lékařský výzkum, laboratoře... v tomhle oboru je hodně konkurence. Existuje jenom pět akreditovaných magisterských programů, a aby ses do jednoho

z nich dostal, potřebuješ jakoukoli výhodu. Místní muzeum koncem července pořádá studentskou výtvarnou soutěž a já ji chci vyhrát. Ve hře je peněžní stipendium a vítězství by se mi hodilo i do přihlášky na vysokou.“

„A kreslení mrtvol ti pomůže vyhrát?“

„Kreslení *pitvaných* těl ano.“

Protáhl obličej.

„I da Vinci kreslil mrtvoly.“ Použila jsem stejný argument, který na mámu nezabral, když jsem jí oznámila svůj záměr jít ve stopách italského malíře. „Michelangelo taky. Stěny Sixtinské kaple jsou plné skrytých anatomických maleb. Když se pozorně podíváš na růžový rubáš za Bohem ve *Stvoření Adama* – víš, tam, kde Bůh natahuje ruku, aby se s Adamem dotkli prsty? –, tak ten má ve skutečnosti tvar lidského mozku.“

„Páni. S tou žábou sis nedělala legraci, co?“

„Ne.“ Poškrábala jsem se na zátylku. Pod sponkami, kterými jsem měla sepnuté vlasy nad krkem, mě svědila kůže. „Jenom chci po zavíračce kreslit mrtvoly. Nikoho bych tím neobtěžovala ani bych nepřekážela. Ale teď se budu muset vrátit ve středu před její přednáškou. Snad se tentokrát ukáže.“ Moc jsem žvanila? Nejspíš, ale nedokázala jsem přestat. Když jsem nervózní, obvykle plácám páte přes deváté. „Aspoň příště nebudu riskovat život v Sově a bavit se s cizími kluky.“

„Cítit se naživu stojí za riziko.“

„Cítit se naživu je akorát nával adrenalinu.“

Zasmál se a chvíli si mě pozorně prohlížel. „Jsi zajímavá.“

„Říká Jack, vegetarián a buddhistický zloděj klenotů.“

Jeho líný úsměv byl smrtelně nebezpečný.

Víte, vždycky jsem měla dojem, že jsem ve flirtování docela dobrá – a že ti kluci, se kterými jsem flirtovala, stáli za prd. Ale Jack v tom doslova vynikal a pěkně to mezi námi jiskřilo. Pohledem zalétl k mým nohám... zvláště k těm pár centimetrům odhaleného kolena, které vykukovalo zpod sukně.

Sakra. Určitě mě okukoval. Co mám dělat? Země volá Beatrix, tohle je noční autobus, ne písnička od Journey. Nejde tu o dva cizince, co spolu jedou půlnočním vlakem. Já mám namířeno domů a on se nejspíš chystá vykrást obchod s alkoholem.

Někdy jsem přesvědčená, že pokud jde o romantiku, jsem prokletá. Nechápejte mě špatně, nejsem jedna z těch holek typu „chudinko, jsi tak obyčejná, že se na tebe žádný kluk ani nepodívá“. Kluci se dívali (jako zrovna teď). Pár jich dokonce zíralo (vážně, jako *právě* teď). Jenže pak mě poznali blíž – nebo viděli moje podivné anatomické kresby – a většinou se to zvrtilo.

Pro sportovce jsem byla moc divná, pro hipstery zase málo, nebyla jsem ani podivínka, ani šprtka, a tak jsem uvízla v zemi nikoho. Nevadilo mi, že jsem ztroskotanec – vážně, ani když mi někdo v zimě na skříňku načmáral „Morticia Adamsová“. Zaprvé, i když máme tak trochu společné příjmení, to její se píše se dvěma *d* a pochybuju, že ten, kdo mi počmáral skříňku, byl dostatečně inteligentní, aby poznal rozdíl, ale to je fuk. A zadruhé se víc podobám Addamsovic dceři Wednesday – té apatické holce s bezhlavými panenkami – než Morticie, hlavně kvůli vlasům. Vždycky si je zaplétám do copů a umím z nich tisíc a jeden bizarní účes, od sluchátek princezny Leii přes švýcarskou miss až po řeckou bohyňi nebo dnešní mistrovské dílo: moderní středověkou princeznu.

Ve skutečnosti mám totiž *Addamsovu rodinu* ráda, takže mě ta přezdívka nijak nezdrtila. Vlastně mi to přišlo vtipné a rozhodně jsem kvůli tomu neměla noční můry. A taky nejsem úplně společensky neschopná. Mám pár kamarádek (a tím „pár“ myslím přesně dvě. Lauren a Kaylu, které spolu teď tráví léto v teplejší části Kalifornie). Měla jsem dokonce pár kluků (a tím „pár“ myslím, že jsem chodila dva měsíce s Howardem Hooperem a dvě hodiny s Dylanem Nortonom během antimaturitního večírku, pořádaného v Laurenině sklepě).

No jasně. Díář mi zrovna nepřetéká událostmi a nemůžu si vzít černé šaty, aniž by se lidé za mými zády usklíbalí a ptali se, kde je

Gomez. Ale řekla jsem si, že se na to všechno můžu na vysoké vykašlat. Tam ze mě bude sofistikovaná studentka umění překypující vtípem a nevyužitou radostí ze života. Moje neutuchající konverzace o kůži a kostech svede srdce nějakého nezdárného profesora (téměř vždy s britským přízvukem a tělem bývalého olympijského plavce) a utečeme spolu na báječný a vyhřátý středomořský ostrov, kde se stanu nejslavnější anatomickou ilustrátorkou na světě.

V tomhle vzdušném zámku jsem vždycky byla starší a chytřejší a všechno bylo zalité sluncem. Ale teď jsem seděla za chladné mlhavé noci v nočním autobuse a cítila se... nevím. Možná nemusím čekat až do maturity, abych za duhovým mostem střední školy našla vysněný ostrov.

Možná bych mohla svést nebezpečně hezkého kluka hned, tady v autobuse.

Zvedl oči a setkal se s mým pohledem. Zírali jsme se na sebe.

A zírali.

A zírali...

V hrudi se mi rozhořelo podivné horko a rozlévalo se mi po kůži. Muselo to být nakažlivé, protože jemu taky zrudověly tváře, a nikdy jsem neviděla, že by se kluk jako on červenal. Netušila jsem, co se to mezi námi děje, ale nijak by mě nepřekvapilo, kdyby Sova vzplanula, sjela ze silnice a proměnila se v ohnivě peklo.

Zastávky míjely jedna za druhou a my jsme na sebe nepřestávali zírat. Moje starší, duchaplnější já se potácelo na hraně, že skočí přes uličku a vrhne se na něj, ale to skutečně si zachovávalo zdravý rozum. Nakonec prolomil mlčení tichým, zoufalým hlasem. „Jak se jmenuješ?“

Žena s deštníkem tiše záúpěla. Vrhla na mě nesouhlasný pohled, který by zahanbil i mámu. Sledovala nás?

„Sakra.“ Jack zatáhl za žlutou šňůru pod oknem a sklonil se pro batoh. Irvingova a Devátá. Oblíbená zastávka. Ta moje byla ještě o několik bloků dál, což znamenalo jediné; fantazie v nočním autobusu končí. Co mám dělat? Ignorovat varování a prozradit mu svoje jméno?

Co když ho už nikdy nevidím?

Vůz prudce zastavil. Jackův batoh se převrátil na bok. Z nedovřeného zipu se něco vykutálelo a narazilo do špiček mých bot.

Byl to drahý barevný sprej se zlatým víčkem.

Zvedla jsem ho a přečetla si název. Podle toho, jak se celý napjal a zaťal čelist, mu nad hlavou mohl klidně blikat neonový nápis NERVÓZNÍ! NERVÓZNÍ! NERVÓZNÍ!

Podala jsem mu ho. Strčil sprej do batohu a přehodil si ho přes rameno. „Hodně štěstí s kreslením mrtvol.“

Moje odpověď se ztratila pod nedávnými novinovými titulky, které mi běžely v hlavě. Tiše jsem sledovala, jak se jeho vysoká postava noří do stínů. Dveře se zavřely a autobus vyrazil dál.

Věděla jsem, kdo to je.

3

Těsně po konci školního roku se totiž v San Francisku začala objevovat zlatá graffiti. Na mostech a průčelích budov vyskakovala jednotlivá slova namalovaná obrovskými zlatými písmeny. Nebyly to žádné odfláknuté nápisy našťvaných gangů, ale krásně provedené malby, které vytvořil někdo s talentem a zručností.

Mohl to být Jack? Byl ve skutečnosti nechvalně proslulý pouliční umělec hledaný pro vandalismus?

Zbývající část jízdy jsem strávila v mlžném oparu. Vzpomínala jsem, co všechno jsem četla o zlatých graffiti na internetu, a přála si, abych tomu věnovala větší pozornost. Rozhodně jsem to potřebovala prozkoumat, jako fakt *okamžitě*.

Když autobus konečně zastavil na mojí zastávce na Judah Street, nedočkavě jsem vystoupila.

Bydlím ve čtvrti Inner Sunset, což je dost legrační. Právě tady se totiž nejvíc drží mlha, takže západ slunce tu vidíme málokdy. Nejhorší je to v létě, protože noci jsou chladné a někdy nezahledneme sluneční paprsky celé týdny. Ale jinak se tu žije dobře.

Golden Gate Park je vzdálený jen pár bloků a na Irvingově ulici je spousta fajn obchodů. A zastávku veřejné dopravy máme fakt blízko.

Bydlíme ve spodních dvou patrech úzkého edvardiánského třípodlažního domu, natřeného světle žlutou barvou. O malý zadní

dvorek se dělíme se studentkou medicíny, která si pronajímá byt nad námi. Právě Julie mi zařídila schůzku v pitevně.

Vyběhla jsem tucet schodů ke vchodovým dveřím. Začala jsem hledat správný klíč od domu, když u chodníku zastavil taxík. Vyskočil z něj brácha Heath a rychle zaplatil řidiči. Pak si mě všiml.

„Máma je na cestě domů!“ křikl a začal kvílet jako sanitka. Měl na sobě vypasovanou bundu, těsné džíny a ještě těsnější černé tričko s nápisem METALÁK Z 21. STOLETÍ vyvedeným ze stříbrných cvočků. Taky z něj bylo cítit pivo, proto jsem mu nevěřila.

„Kdes byl?“ zeptala jsem se.

„Já? Kde jsi byla *ty*?“

„Balila jsem v nočním autobuse kriminálníky.“

Řekl něco jako „hm, to je fuk“ a prohrábl si krátké hnědé vlasy stejného odstínu jako moje. Stála jsem o schod výš a málem jsem ho převyšovala; oba jsme zdělili výšku po mámě. Prohlédl si sukni a kozačky. „Počkej. Proč jsi nastrojena?“

„To je dlouhý příběh. Mimochodem, táhne z tebe jako z výčepu. Jsi opilý?“

„Už ne,“ odsekl. „Dělej, pusť nás dovnitř. Myslím to vážně. Když jsme projížděli kolem nemocnice, z parkoviště pro zaměstnance zrovna vyjížděl náš anton.“

Policejní anton říkáme mámině prastaré bílé toyotě. Má najeto tři sta tisíc kilometrů a promáčkly blatník.

„Zaplatil jsem taxikáři navíc, aby projel na červenou a předjel ho. Grrr!“ zavřel netrpělivě. „Bude tu každou chvíli, Bex.“ Rodina a přátelé mi říkají Bex, což je zkratka pro Beatrix, a nic jiného neuznávám – žádná Bea, žádná Trixie a nic podobného, aby moje noční můra v podobě jména nezněla ještě staromódněji, než jak zní.

Takže zatímco mě Heath štouchal do zad, odemkla jsem dveře a vtrhli jsme dovnitř. Přestože náš byt zabírá dvě patra, oficiálně má jen jednu ložnici. Tu si přivlastnila máma a Heath bydlí dole v prádelně, což je technicky vzato maličký sklepní prostor propojený s garáží pro jedno auto. A můj pokoj je vlastně jídelna, ale jíme

v kuchyni u stolu nebo na gauči před televizí – „jako čuňata“, říká máma, ale ani vlastní stud ji nezastaví, aby se k nám přidala.

Tuhle bezostyšnost máme v rodině, proto můj dvacetiletý bratr bydlí doma, místo aby si pořídil vlastní bydlení. A protože mu do věku, kdy může legálně pít alkohol, chybí ještě čtyři měsíce, máma by mu nakopala zadek, kdyby věděla, že se vplížil do klubu s falešnou občankou. Zase.

„Proč se vrací domů uprostřed směny?“ zajímalo mě.

„Jak to mám sakra vědět?“ křikl Heath přes rameno cestou na záchod. „Musím se vyvenčit. Hlídej u okna a zařvi, až přijede.“

„Na to zapomeň. Musím se převlíknout. Taký neví, že jsem byla venku.“ Vběhla jsem do pokoje, zasunula portfolio vedle kreslicího stolu a shodila kabát. Od obývacího pokoje mě dělily dvoukřídlé posuvné dveře. Všechna skla jsem zakryla starými rentgenovými snímky, takže když byly zavřené, měla jsem trochu soukromí. Ale protože nešlo o skutečnou ložnici, nebyla tu okna a všechno oblečení jsem měla nacpané v rozvrzané skříni z IKEA, která nešla zavřít.

Ale nežila jsem si špatně. Kvůli světlu jsem měla uprostřed místnosti zavěšený starý lustr ve stylu art deco a přes celou stěnu se táhla prosklená vitrína, ve které jsem měla vystavenou svoji sbírku. Několik historických anatomických knih, Visible Woman z šedesátých let (průhledná plastová hračka s vyjímatelnými orgány), staré zubařské formy a pár miniaturních anatomických modelů (srdce, mozek, plíce). U nohou postele stál Lester, model kostry v životní velikosti, zavěšený na pojízdném stojanu. Kostry jsou obvykle drahé, ale máma ho sehnala v nemocnici zadarmo, protože mu chybí ruka.

Heath se smykem zastavil před rentgenovými dveřmi a ztěžka dýchal. „Vážně, kde jsi byla?“

„Snažila jsem se sejít s vedoucí pitevny, ale vůbec se neukázala.“

„Už zase? No vida, jsi pěkně tvrdohlavá. Myslel jsem, že ti máma říká, abys tam neotravovala.“

„Už jsem to měla domluvené,“ namítla jsem. „Nikam jsem se nevloupala a nezneužívala těla. Nedělala jsem nic špatného.“ Až

na to, že jsem se vzepřela matčinu příkazu, jela nočním autobusem a flirtovala s klukem, který možná je, možná není hledaný vandal... „Každopádně nic zas tak špatného,“ opravila jsem se.

„Bože chraň,“ zamumlal Heath. „Ty vážně nevíš, jak porušovat pravidla.“

Rozepnula jsem si boty a hodila je do rozvrzané skříně. „A ty snad jo? Byl s tebou venku Noah? A věděl o tom vůbec? Jestli ho podvádíš...“

„Pšt! Poslouchej.“ Naklonil hlavu a opřel se rukou o zárubeň dveří. „To je náš anton?“ zašeptal.

Domem otráslo známé prásknutí garážovými vraty.

„Když jsi přišla domů, už jsem spal!“ instruoval mě Heath a seběhl do sklepa.

Rychle jsem odkopla sukni pod postel a podařilo se mi natáhnout si domácí kalhoty, zatímco jsem zavírala polepené dveře. Sotva jsem zhasla, na schodišti zaduněly máminy spěšné kroky. Sakra. To bylo o fous. Musela mít naspěch.

„Je jedna v noci. Odkud sakra voláš?“ Mámin hlas přehlušil i skřípot gumových podrážek. „To je vlastně fuk. Prostě přejdi k věci a řekni mi, co chceš.“

S kým to proboha mluvila?

„V žádném případě. Jestli něco pošleš, okamžitě to hodím do koše. Slyšíš mě?“ Rozhovor nabral na hlasitosti, jak zamířila kolem mého pokoje do kuchyně. Zarachotily krabičky. Přehrabovala se v lednici. Aha! Dala svoji večeři Willovi a měla hlad. „Smůla. Nic se nezměnilo. Přestaň se snažit a nebudeš zklamaný. A teď mě omluv, jsem v práci. Užij si let z Londýna,“ vyslovila název města posměšným tónem. Hovor ukončilo tlumené bouchnutí.

Páni. Byla vážně naštvaná.

Kolem dveří znovu zavržaly kroky. „Kéž by se to letadlo do toho pitomého Atlantiku zřítilo,“ zamumlala si pro sebe, než znovu seběhla ze schodů. O minutu později zaburácel motor antona a máma byla pryč.

Málokdy se zlobí. Vlastně se skoro nerozčiluje. Nikdy v životě. Je to jedna z věcí, které jsem po ní zdědila – máme praktickou povahu. Žádné drama, slzy nebo křik. Ani jedna si nelibujeme v citových výlevech, na rozdíl od Heatha, který se zmítá střídavě nahoře a dole. To má po tátovi, který se před třemi lety sebral a opustil nás kvůli majitelce striptýzového klubu. Potkal ji na služební cestě v jižní Kalifornii. Od té doby jsme ho neviděli a popravdě mi vůbec nechybí.

Jistě, před jeho odchodem se doma hodně křičelo, ale když zmizel, máma se rychle sebrala. Nebrečela, když došlo na rozvod, a nenadávala tátovi, že jí nikdy neposlal ani vindru. Naposledy nějak zareagovala, když jsme s Heathem před pár lety navrhli, že bychom si ze solidarity legálně změnili příjmení na její dívčí jméno Adamsová.

Každopádně táta byl jediný, kdo jí dokázal aspoň vzdáleně zkazit náladu, a pokud jsem věděla, nebyli v kontaktu. S nikým nechodila – s muži „skoncovala“ – a žádá z jejích kamarádek rozhodně nebydlela v Londýně.

Tak na koho do toho telefonu křičela?

Otevřela jsem dveře, protože jsem slyšela, jak se vrací Heath. Pláclí jsme si, když mě mýjel. „Žij, aby ses druhý den poblil,“ prohlásil zvesela a odkráčel do koupelny.

„Máš na nose třpytky,“ zavolala jsem.

Netuším, jestli se zmoohl na nějakou chytráckou odpověď. V tuhle chvíli jsem měla naléhavější starosti, a tak jsem ho ignorovala a schoulila se do postele s notebookem. Trvalo mi jen pár vteřin, než jsem to našla – příspěvek na městském blogu s lákavým názvem „Pouliční umělec Zlaté jablko: Básník, nebo vandal, který na sebe strhává pozornost?“

V článku bylo podrobně popsáno, co už jsem věděla, ale zjistila jsem i pár nových věcí – že „burnery“ neboli „kusy“ (zkratka pro mistrovský kus) byly vytvořeny jak profesionálním airbrushem, tak speciální barvou ve spreji na graffiti, jejíž prodej je ve městě zakázán. Vzpomněla jsem si na tu parádní plechovku v Jackově

batohu – rozhodně nešlo o nic, co by se dalo koupit v místním obchodě s domácími potřebami – a trochu se mi zhoupal žaludek.

Za posledních pár týdnů někdo namaloval pět slov: ZACÍT, LÉTAT, PATŘIT, SKÁKAT, DŮVĚŘOVAT. Začit bylo příznačně první slovo, vyvedené desetimetrovými písmeny na chodníku kolem Lottiny kašny, nejstarší památky ve městě. Poslední slovo, důvěřovat, bylo nastříkáno přes šablonu na střeše pokladny u vchodu do sanfranciské zoo.

V příspěvku citovali policistu, který má na starosti program na potírání vandalismu. Upozornil, že rozdíl mezi graffiti a uměním spočívá v „povolení“, a podotkl, že vzhledem k souhrnným nákladům na vyčištění, které přesáhly čtyři sta dolarů, bude umělec čelit obvinění ze závažného trestného činu ničení veřejného majetku.

Jenže to nebylo všechno. Umělec všechna slova na konci posledního písmene podepsal malým zlatým jablkem. Což novináře přimělo přemýšlet o spojení s místním anonymním „uměleckým spolkem“ zvaným Svár.

A to bylo dost špatné.

Členové Sváru byli známí svým nepřátelským chováním vůči starostovi a působili škody na veřejném majetku za desítky tisíc dolarů; rozbíjeli výlohy, ničili obchody, zapalovali věci, a dokonce polili barvou bronzovou sochu Gándhího před Ferry Building v přístavní čtvrti. Autor článku spekuloval, že zlatý podpis u graffiti by mohl být narážkou na jablko sváru z řecké mytologie, na kterém bylo napsáno „té nejkrásnější“ a které rozpoutalo šarvátku mezi Hérrou, Afroditou a Athénou a následně trojskou válku.

Když jsem o tom přemýšlela, připadala jsem si jako na jedné z těch pouťových pirátských lodí a byla jako na houpačce mezi vzrušením a neodbytným strachem, že se utrhne šroub a celá ta věc vyletí do vzduchu.

Brácha měl v jedné věci pravdu. Vážně jsem neuměla porušovat pravidla. Takže bych měla Jacka pustit z hlavy a vrátit se k nudnému létu bez slunce a přátel.

Jenže to se snadno řekne, ale hůř udělá.

Druhý den odpoledne, zatímco máma i Heath ještě spali po noční směně a tahu po klubech, jsem odjela na Irving Street, kousek od jihovýchodního vchodu do Golden Gate Parku... a jednu zastávku od místa, kde Jack předchozího večera vystoupil z autobusu.

Pracovala jsem na částečný úvazek jako okouzující pokladní v obchodě s delikatesami. A protože jsme obsluhovali vyšší vrstvy, museli všichni kromě zaměstnanců u pultu s masem a rybami nosit bílou košili, černé kalhoty, černou kravatu a černou zástěru s logem obchodu Alto Market, takže jsem si připadala jako servírka v luxusní restauraci – bez výhody vysokého spropitného.

Spousta spolužáků si na letní brigády stěžuje, ale až na černou kravatu mi tahle práce docela vyhovovala. Projet věci skenerem nestálo moc úsilí. Taky mě tajně bavilo skládat potraviny do papírových tašek, protože to bylo jako puzzle, kdy těžké věci zapadají na správné místo a studené věci zůstávají pohromadě – trochu jako ukládání plastových vnitřností v mém anatomickém modelu Visible Woman. Bylo to podivně uspokojující.

Kromě toho v obchodě voněl pečený chléb a čerstvé květiny a klasická hudba z reproduktorů podporovala moji fantazii o sofistickované studentce umění. Mohlo to být horší.

Po odpíchnutí příchodu a přepočítání hotovosti jsem zamířila k přidělené pokladně. Poslední pokladní přemístila gumičky a propisky. Když jsem je vracela na své místo, zpoza regálu s cukrovinkami z dovozu vystrčila hlavu tmavovlasá žena.

„Dobré odpoledne, Beatrix.“

Paní Lopezová byla manažerkou prodejny. Byla to svobodná matka lehce přes třicet a měla jedenáctiletou dceru Joy. Šéfovala mi od předchozího léta, kdy jsem tu začala pracovat. Jako šéfkka byla docela rozumná, spravedlivá a milá – další důvod, proč mi tahle práce nevadila.

„Sakra... vypadá to, že dneska tady máme přímo *nával*,“ podotkla jsem.